

Sygn. akt IV CSK 419/13

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku M. W.
przy uczestnictwie W. L. i B. L.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 stycznia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania W. L.
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 22 stycznia 2013 r., sygn. akt XVI Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od W. L. na rzecz M. W. kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie występuje przesłanka pozwalająca na przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, mimo że skarżąca powołała się na przesłankę oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Oczywista zasadność skargi, jak wyjaśniono w orzecznictwie, to stan sprawy wskazujący, że zaskarżone orzeczenie zapadło z rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad prawa, widocznym już tylko przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy i dłuższych badań lub dociekań. Chodzi, więc o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie ma podstaw do przyjęcia, że taka sytuacja miała miejsce w sprawie niniejszej. Zauważyć też należy, że dominujący w skardze zarzut wykorzystania przez sądy domniemania samoistnego posiadania wynikającego z art. 339 k.c., co w sytuacji, gdy posiadaczem całej nieruchomości jest jej współwłaściciel, ma czynić skargę kasacyjną oczywiście uzasadnioną, jest o tyle nietrafny, że Sądy przeprowadziły obszerne postępowanie dowodowe, a więc niewątpliwie nie poprzestały na domniemaniu z art. 339 k.c.; oceny charakteru posiadania poprzedniczki prawnej wnioskodawczyni Sądy dokonały dopiero po analizie zebranych w sprawie dowodów.

Skarżąca nie zdołała wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy. Z tych też przyczyn, przy uwzględnieniu, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą – zgodnie z art. 398¹³ §1 k.p.c. – Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej wnioskodawczyni do rozpoznania (art. 398⁹§2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w związku z § 6 pkt 7 i § 8 pkt 1) oraz § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów niepłatnej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).

aw

es